

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția: Str. Iernii 11. — Administrația: Str. Cienădiei 3.

Se prenumerează și la poste și la librării.

În Bucuresci

primesc abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsani 35.

Epistole nefrancați se refuză. — Manuscrise nu se inapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Cu 1-a Ianuarie v. 1889

se începe

Abonament nou

la

„Tribuna“.

Abonamentele se fac cu multă lesnire atât în monarhie, cât și în România prin mandate postale (*Posta-utalvány — Post-Anweisung*).

Se recomandă abonarea timpurie pentru regulata expediție a foii.

Domnii abonați sunt rugați a ne comunica eventual prelungă localitatea unde se află și **posta ultimă**; ear' domnii abonați vechi spre ușurare pot lipi pe mandatul postal **adresa tipărită** dela fășile, în cari li s'a trimis țiarul până acuma.

Administrațiunea țiarului

„Tribuna“.

Sibiu, 27 Decembrie st. v.

Întreaga presa maghiară a căzut într-o agitație neobișnuită în urma unei ordinațiuni a ministrului de culte și instrucțiune publică, prin care se impune școalelor medii obligământul să pună mai mare pondă în tin trecut pe învățarea limbii germane.

În această ordinațiune s'a aflat contele Albin Csáky îndemnat a spune, că tinerimea maghiară iese din gimnasia și școalele reale fără a posedea limba germană în gradul acela, care este necesar pentru completarea instrucțiunii lor și în general pentru interesele de cultură ale Maghiarilor, după ce cunoscut este, că prin ajutorul limbii germane se deschide Maghiarilor un larg cerc de cultură și știință modernă, care fără această limbă nu este accesibil pentru dînșii.

Din acest motiv ordonează dl ministrul organelor sale de controlă să fie cu cea mai mare scrupulositate în această privință, să grijască la examene, ca profesorii să pretindă dela elevi atâta cât este preseris în planurile de învățământ și în ordinațiunile anterioare

și să fie cât de rigoroși la clasificare; face pe directorii școlarii responsabili, ca în clasele superioare limba germană să nu fie numai obiect de instrucțiune, ci în oarele menite pentru dînsa și limbă de propunere; ordonează cea mai mare strictețe cu privire la alegerea și clasificarea temelor germane de maturitate și în sfîrșit dispune, ca acolo, unde elevii n'au privilegiu să audă limba germană și să se deprindă într'însa și afară de școală, să se introducă întru-cât se poate o sporire corăspunzătoare a oarelor de instrucțiune în limba germană.

Judecând în mod obiectiv și fără preocupățiune, ori-și-cine va trebui să recunoască, că ministrul cultelor și al instrucțiunii publice a lucrat în interesul țării și cu deosebire al poporului maghiar, când a iscalit această ordinațiune.

Este în deobște cunoscut, că numai cu limba maghiară n'ai ce căuta nici măcar la universitățile maghiare. Literatura maghiară este cu mult prea săracă, decât ca să poată oferi omului tîner ocaziunea de a se pute aprofunda în mod mai serios în vre-una dintre ramurile cunoscutele omenești numai cu ajutorul ei. Mai vine apoi împregiurarea, că prelungă toate opinițiile șovinistilor maghiari limba germană va rămâne și pe viitor fără restricțiune limba oficială în armata comună și că tinerii, care nu o posed, nu vor pute trece examenul de oficeri în rezervă și în urmare, pe basa noiei legi militare, vor avè pe viitor să servească doi ani în loc de unul ca voluntari. În sfîrșit toate raporturile sociale, comerciale și de altă natură în lăuntru și în afară, fac la noi în țerele coroanei ungare pentru fiecare om cu oare-care pretențiuni de cultură indispensabilă cunoscința limbii germane.

Repetăm deci, că nu putem decât aproba măsura luată de contele Albin Csáky cu privire la instrucțiunea limbii germane în școalele medii și ne-am bucura, dacă și în gimnasiile noastre această măsură va fi pe viitor minuțios observată și executată, întru-cât instrucțiunea exagerată în limba maghiară o mai permite.

Nu așa însă foile opoziției maghiare.

Aceste fără excepțiune 'și-au perdut sârta. Strigă din răspuțeri, că cultul limbii germane în Ungaria este o rușine,

care le scoate sângerile în obraz, acasă pe ministrul de tradare de patrie și națiune și dic, că, dacă este neapărat a se învăța o limbă cultă, atunci mai cu cale ar fi să se introducă limba franceză, ear' nu cea germană, care este, prelungă multe lucruri umilitoare, și un pericol național.

Nu-i vorbă, pentru un opozițional maghiar este destul de cu reson idee, de a șterge din planurile de învățământ limba germană, care este limba oficială în cealaltă parte a monarhiei, este limba Casei domni-oare și limba armatei comune și totodată mijlocul de înțelegere între toate popoarele monarhiei, — fiind înainte de toate și o limbă universală cu o prea bogată și admirabilă literatură poetică și științifică. Ei bucuroși ar pune în locul ei limba franceză, deși nu stăm cu poporul francez în nici un fel de contact.

De altă parte ne pune în uimire obiectivitatea foilor guvernamentale și zelul doios, cu care apără ordinațiunea ministrului Csáky și pledează pentru necesitatea limbii germane în Ungaria.

Dăm mai la vale un adevărat boboc în această privință, un articol al lui „Pester Lloyd“, care mărturisim că ne-a surprins.

Nu sîntem obișnuiți a auți pe publicisții maghiari în asemenea ton. De regulă ei declamează, cât de puternici sînt, cât de mari progrese au realizat, ce planuri mărețe și ce misiune civilizatoare colosală au. De astă-dată însă, — cel puțin cei guvernamentali, — recunosc, că cultura maghiară și oglinda ei, adică limba maghiară, nu sînt suficiente nici pentru trebuințele proprii și cu atât mai puțin pentru a se impune altora, care încă își au începuturile și aspirațiunile lor culturale bine pronunțate.

Ei bine, dacă poate fi presa guvernamentală obiectivă și nepreocupată, când este vorba numai de rasa maghiară, de ce nu cearcă odată să fie așa și când e vorba de interesele naționalităților? Dacă scie să perhoreseze șovinismul și grandomania acuma, de ce nu scie aceasta și când limba maghiară în școalele naționalităților, reuniunile de cultură și toate măsurile de violență ale organelor guvernului împedecă pe nemaghiari în dezvoltarea intereselor lor de cultură?

Ne-am bucura, dacă ar avè contele Albin Csáky voința și posibilitatea

de a iniția în cercurile guvernului și în presa guvernamentală o eră de dreptate și obiectivitate și față cu interesele culturale ale nemaghiarilor, precum 'i-a succedat a o face prin ordinațiunea sa de sub întrebare față cu ale Maghiarilor. — Dar' slabă nădejde avem!

REVISTĂ POLITICĂ.

Sibiu, 27 Decembrie st. v.

Noua lege militară.

Dilele aceste ajunge la desbatere în dieta ungară și noua lege militară. Desbaterea promite a fi foarte viuă și lungă; proiectul va fi însă cu toate aceste acceptat fără modificări, căci guvernul ungar are angajamente în această privință. El 'și-a validat întreaga înfrîurire ce o are asupra partidului liberal, ca să nu se schimbe întru nimic legea proiectată. Proiectul este, se dice, productul negocierilor de trei ani în cercul deosebiților factori guvernamentali și militari. În forma lui actuală el prezentă un compromis al vederilor domnitoare și va fi ca atare reprezentat în parlamente. Cu toate-că discuțiunile din dieta ungară vor fi probabil mai lungi ca cele din dieta austriacă, rezultatul final va fi tot același, pentru-că maioritatea liberală acceptează în întreg cuprinsul seer angajamentului ce 'l-a luat guvernul unguresc față cu proiectul militar.

Ordonanța ministerială în privința limbii germane.

Ordonanța ministrului de culte și instrucțiune publică Csáky în privința instrucțiunii limbii germane în școalele medii preocupă întreaga presă din Ungaria. Precând foile guvernamentale și cele opoziționale scrise în limba germană întimpină în mod favorabil ordonanța din cestiune, opoziționalele maghiare scuipea foc și strigă în lumea mare, că Ungaria e vîndută Neamțului. „Pesti Napló“ spre exemplu dice, că din punct de vedere cultural și politic nu ar avè de a face nici o excepțiune în contra acestei ordonanțe, deoarece-ce limba germană e o limbă cultă și noi ne aflăm în raport de alianță cu imperiul german; dar' aici nu ar fi vorba de cultură. Noua lege militară pedepsece tinerii maghiari, care nu sciu limba germană, cu serviciul present de doi ani,

și guvernul nu se poate apăra în contra acestui atac altcum, decât impunînd învățarea limbii germane. De asta ar trebui să se înroșească ori-care Maghiar. Ordonanța ar fi greșită, fără tact, nefericită și o tristă ilustrare a acelei subordonării, pe care a acceptat-o guvernul constituțional unguresc față cu cercurile militare. „Egyetértés“ se teme, că prin cultivarea limbii germane se alterează dezvoltarea maghiară-națională. S'ar părè că ministrul ar fi condus mai mult de interesele armatei decât de ale culturii.

Presa germană-liberală din Austria exploatează ordonanța ministrului Csáky în favorul intereselor sale de partid și face cele mai grave imputări guvernului Taaffe, că nu se întrepune cu destulă energie pentru limba germană în Cislaitania.

Dimitrie A. Sturdza la Berlin.

Biroul de corespondență ne-a trimis mai deunăzi o depeșă telegrafică din Bucuresci, prin care ne vestia, că dl Dimitrie A. Sturdza ar fi desemnat pentru postul de primis extra-ordinar și ministru plenipotențiar la Berlin. „Politische Korrespondenz“ din Viena dă chiar această scire ca sigură, dicînd, că se urmează în această privință tractări, care ar fi pe cale de a isbuti.

„Voința Națională“ din Bucuresci dela 24 Decembrie st. v. 1888 desminte în modul cel mai hotărît această scire și dice: „că după informațiunile ce le are este pozitiv, că nici un fel de negocieri n'au urmat, nici nu urmează cu dl Sturdza, care nu întreține nici un fel de relațiuni nici private, nici politice cu domnul Carp, ministrul de externe“.

„Totodată însă“ — adaugă organul partidului liberal — „scirea oficială este un indiciu de cătă trebuință are era nouă de a exploata ca reclamă pentru sine capitalul moral și politic al altora“.

Forma, în care s'a răspândit această scire importantă, și modul desmînțirii ei aruncă o lumină destul de clară asupra abisului ce desparte pe partidul guvernamental de partidul lui Ioan Brătianu chiar și în cele ale politice externe.

FOIȚA „TRIBUNEI“.

Feciorul popii.

(Poveste din popor.)

Dice că a fost odată, ca nici-odată, într'un sat de D-țeu lăsat un popă.

Să nu vè fie de șagă lucrul, dar' așa s'a întîmplat, că a avut sfinția sa o preoteasă bună ca pita și mîndră de ai fi sorbit-o cu ochii.

Și era și foarte bogat popa avea oi atâtea căte prescuri făcusesse preoteasa. Apoi ea făcuse cam multe decând se mărită după sfinția sa. Cam vre-o 20 de ani petrecură în tîgnă și sănătate.

Aveau de toate căte le cerea inima. Una însă totuși le lipsia. Veți Doamn, așa-i unde-i atîta bogăție, apoi nu-i cine să o moștenească. Precând altundeva, unde-ar fi moștenitori căți peri în cap, nu-i ce să moștenească.

Așa erau și ei, popa cu preoteasa. Nu aveau copii ca'n palmă. Și apoi erau triști de aceasta!

Se rugau amîndoi la D-țeu să le dăruiească măcar numai un copil. — Se ruga preoteasa pe furis de popa. Se ruga popa fără scirea preotesei; cetia la moliftă preste moliftă în sfânta biserică. Toate înzadar, de copii era pace bună!

Și oameni buni, cum erau și milostivi, apoi scia tot satul de necazul lor. Și le era milă de ei.

Dacă sciau toți de asta, apoi cu mult mai bine scia crînicul. Decând s'a pomenit, tot în casa popii a slujit. Aici învățase căte ceva, mai pe la sfânta biserică, și scia din cărți, că D-țeu a dăruit cu copii la bătrînețe pe mai mulți oameni drepti și buni. Bun

era și drept părintele, era și preoteasa, apoi se va îndura D-țeu! Spunea de multe-ori preotesei, ca să fie cu răbdare, că-i bun D-țeu!

Așa a și fost.

Intr-o bună dimineată crînicul mai sără din piele de bucurie. Fugia în ruptul capului dela vecin la vecin, ca să spună vestea, că preoteasa în reversat de țori a născut un copilăș, gîndesci că-i un ostaș!

Bucurie cu carul. Nu mai sciau de ei. Bucurie pentru părinți și veselie pentru săteni!

Așa-i! Ce să te faci cu oamenii! Le place mai bine veselia și le prindea bine, foarte bine, dară mai bine ca popii bucuria.

S'au și ospătat și veselit numai ca ei! Fiecare ar fi vrut să-i dea D-țeu copii cât mai mulți copii, și asta cât de des, căci veți bine, nu se ospătau în toată țiașa așa, că nu-i în toată țiașa Sfântu George.

Îmi uitasem să vè spun, ce tocmai la Sfântul-George s'a întîmplat aceasta. Și pentru-că atunci s'a întîmplat, apoi pe copil 'l-au și botezat cu numele de George.

— „Să fie bun și viteaz ca sfântul George“, dișe nașul.

Moașa de altă parte, babă bătrână și sciutoare cum era, dișe și ea:

— „Maica Precestă și toate dîile se-l ferească de toate relele: vrajă de el să nu se lipească și plumbul și săgeata în el să nu se odichnească, că așa de ursitori 'i-s'au urșit și nime rostul lor încă nu 'l-a zădărnicit!“

— „Amin!“ răspunse crînicul.

George creștea vîdînd cu ochii. Din ce creștea, se măria și bucuria părinților.

Și vremea trecea, trecea mereu, și cum trecea ea, se pomenesc odată popa și preoteasa, că George al lor e fecior mare.

„Bagă seamă, preoteasă, ce-o să facem cu George al nostru, că e mare acum. Eu aș gîndi să-l facem popă în locul meu, că de, cu vremea îmbătrînim, și veți, apoi nu e să aduc străini pe la noi, că scii bine: mila străinului e ca umbra spinului!“

— „Că țeu, bun gînd ai popo“, îi răspunse preoteasa. „Las că o să-i spun eu lui George, să vedem ce o să dică.“

Când îi dădea preoteasa de scire lui George, el plîngea și se tînguia. Și se tînguia fiindcă nu vrea să fie popă, ci, lucrul naibii, el vrea să fie cătană!

— „Ia te mai gîndesc unde am ajuns cu copilul nostru! Un singur copil avem și și acela cătană. Nici Trifu al lui Vasile Clăbăți n'a cătanit, d'apoi George! Ce o să mă fac eu săracă de mine!“ Așa se tînguia preoteasa.

„Mi-se sufulecă părintele — și haid pe copil cu rîul: „Ce, tu cătană, las' că-ți dau cătanie! Să mă faci de rușine, că nici neam de neamul țeu nu a cătanit — și acum tu vrei să ne strici neamul?“

Ați cu rîu, mîne cu rîu, că doar 'l-or îndupleca pe George, dar' toate înzadar!

La urma urmelor ce o să mai și facă bieții oameni, că li-s'a și urfî tot cu rîul — și — apoi 'i-au prins mila de el, că abia îl vedeau, că, veți Doamne, numai pe el singur îl aveau.

— „Haida de, ceva da Dumneșeu, dacă vrei tu să fii cătană, apoi fii, să vedem până unde o duci!“

Abia apucase să dică popa aceste cătră George — și du-te copile.

De bucurie nu-și mai luă nici sănătate bună, ci plecă tot într'un picior.

Nici că răsufle bîne până-ce ajunse în oraș, și cât ai da în palme se făcî ostaș,

mîndru ca un pănaș! Ce frumos îi mai ședea, își era mai mare dragul să-l veți, cu căciula pe o ureche, înalt și chipese. Că era frumos băiatul, semîna muma-sa!

Multe exfîririi făcuse George. Făcea cum făcea — și tot de ris era, că nu putea să învețe odată cu capul blăstematul de exfîr!

Și îl mîncă rușinea și să căia, încât toate păcatele ce va fi făcut 'i-s'ar fi putut ispăsi.

S'ar fi întors bucuros acasă, dar' nu cuteza de gurile oamenilor: îi era rușine bietului om.

Ce să facă dar'? Vedeal el că cu pușca nu face ispravă, o lăsa în pace și se apucă de tobă. Ce bucurie pe el, când vețu că asta o poate bate mai bine și mai frumos ca ori-cine.

Deloc îl și făcuseră căprar.

* * *

Într'aceea popă făcuse și el multe slujbe și preoteasa multe prescuri.

Odată îi prinse dorul de George. Se pun, se vorbese popa cu preoteasa, și se hotăreșe să meargă la el, ca să-l vadă.

Cumpărară un cal alb și frumos, haine scumpe de general, că, veți Doamne, George nici că suflase până la general. Așa își gîndeau ei.

„A avut tragere de inimă cătră cătanie, apoi trebuie că a ajuns domn mare“, dicea crînicul, — și vorba lui era auzită, că nu înzadar îmbătrânise.

Merseră cu căruța, popa, preoteasa și crînicul până în oraș. Aici întrebă pe toți, cu care se întâlneau, în ce cunosce ei pe George al lor, care de bună-seamă va fi domn mare la cătană.

În urmă dederă de o cătană și o întrebară și pe ea.

Cum se mai întristară, când auziră, că George e abia căprar!

Asta însă treacă — ducă-se, numai când le spuse, că-i tobaș, se făcî popa foc, că era cam iute la fire, și nici că voia să-l mai vadă.

Biata preoteasă înzadar îl silia să-l liniștească, nu isbutia.

— „Nu vreau să-l vîd în ochi, ci hai, hai să cîntîm hainele și calul cui va și să plecăm acasă“.

Așa și făcură.

Când auzi George, că a fost tatăl seu și mamă-sa în oraș și că 'i-au adus un cal și haine scumpe, și că toate aceste le-au dăruit unui căpitan, căci el era tobaș. 'i-se topia inima de jale. De necaz și ciudă și de dorul de părinți se lăsa de tobă și se puse slugă, — chiar slugă, — la căpitanul cu calul și hainele frumoase dela popa.

Să întîmplă, că odată, când se îmbrăcase căpitanul lui George cu hainele și încăleca pe calul dela popa, înserară într'o pădure, el și cu George, singuri — singurei.

Deodată veniră, de unde veniră, și se repeziră nisce lotri asupra lor. Se începîu o bătaie între ei și lotri; dau și pușcau unii într'alții. Pe căpitan îl omorîră; ear' George, mai cu ânger, se ținea și se bătea de-i stîngea, că de el nimic nu se prindea!

Vêțură lotrii că nu-i glamă, o luară la sănătoasa.

Acum George nu scia ce să facă, să meargă înapoi în oraș nu îndrăsnia, căci se teme că-l vor învinovăți pe el de moartea căpitanului.

Se puse deci și schimbă hainele mîndre ale căpitanului cu ale lui. Și așa ale lui erau să fie! Apoi luă și calul frumos, încăleacă și plecă.

Afacerea Geffken.

Procedura criminală în contra lui Geffken s'a sistat și Geffken a fost pus în libertate. Toate diarele din Germania se ocupă de acest eveniment. Foile conservatoare se rețin dela ori-ee comentari, ear' cele liberale se pronunță foarte îndetaliat. „Berliner Tageblatt“, ține, că areștul preventiv al lui Geffken a ținut 99 zile și lumea se poate acum convinge din nou, că în Germania există încă judecători. Memoria împăratului Frideric apare în cea mai strălucită lumină, în ciuda tuturor înegririlor. „Vossische Zeitung“ încă întimpină cu bucurie acest eveniment, prin care s'ar fi pus frâu goanelor sistematice, care deveniseră modă în foile conservatoare și oficioase.

Inarmările Rusiei.

Într-o corespondență din Petersburg, „Kreuzzeitung“ constată, că Rusia, ce e drept, continuă cu inarmările, dar' într'un tempo încet, și astfel pregătirile ei nu sânt la nici o întemplantare suficiente pentru năvăliri spontane. Pacea de sigur nu va fi alterată în anul viitor. Țarul nu e deloc aplecat spre război, el nu e soldat, nu călărește bucuros și nu are nici o înclinare pentru împlinirea datorințelor sale militare. La aceste se mai alătură și aceea, că accidentul dela Borki s'ar basa, se ține, pe un atentat.

Situația în Sârbia.

Despre criza ministerială circulară cele mai deosebite scrieri. Până acum însă regele nu s'a hotărât nici într'un fel, deoarece el voese să se înțeleagă mai înainte cu toți conducătorii de partid. Cercurile radicale nu se învoiesc la un minister de coaliție și pretind, ca ministerul de externe să fie un radical. Drept candidat pentru acest post se amintesc numele avocatului Mika Gheorghievici.

Ceva neobicitnuit!

Reproducem în cele următoare articolul lui „Pester Lloyd“ relativ la ordinaținea ministrului de culte și instrucțiune publică despre instrucțiunea limbii germane în școlile medii:

Prevedând, că ministrul va fi atacat cu vehemență din partea șovinismului pentru ordinaținea sa, continuă oficiosul:

Față cu exemplul dat de ministrul instrucțiunii publice, ar fi o lașitate neiertată, dacă presa nepreocupată ar esita să iee poziție hotărâtă la această importantă afacere și să recunoască adevărul și postulatele minții sănătoase fără a considera la îngrijiri externe.

Este așadar o datorință indispensabilă față cu interesele culturale și politice ale Ungariei, de a ne opune orbirii eufemiste, care voese să facă din neglijarea instrucțiunii în limba maghiară o virtute națională. În prima linie este vorba de o mare cestiune de cul-

tură. Departe este de noi a desconsidera fondul spiritual autohton al națiunii și productivitatea literară a savanților și literaților nostri. Cu cât mai nepreocupăți privim la lucrarea intelectuală din Ungaria, cu atât mai plăcut ne pătrunde copiositatea, varietatea și bunătatea producțiilor, care întrec raporturile noastre numerice. Dar' cine cutează să afirme, că ceea-ce se produce numai pe pământul patriei și în limba maghiară ar fi chiar numai aproximativ deajuns pentru a satisface trebuințelor unei generațiuni întregi, care trebuințe chiar și numai în extensiune sânt în continuă creștere. Cine este destul de orb să creadă, că numai Ungaria pe întreg continentul ar fi în plăcuta poziție de a renunța la contactul cu literatura frumoasă și științifică străină, sau că traducerea defectuoasă ar pute suplini acest contact. Nu simțim oare, cât de mult păcătuim față cu tinerimea, dacă o împedcăm sistematicesce să scoată din izvoarele de cultură dimpregiur, și nu ne îngrozim, că creșce o generațiune, care va sta străină în fața Europei, pentru-că în privința limbii am izolat-o?

Și dacă ar fi vorba numai de cultură, ar mai fi cum ar fi. Dacă un popor este sănătos, tare și politicesce impunător, poate fi cu câteva grade și mai puțin cult, — căci aceasta nu-i va costa viața. Însă nici un om cu pricepere nu va dubita, că la noi cestiunea culturii este cestiune de existență politică. Aceasta mai întâiu în raportul cu Austria, față cu care tot mai puțin vom pute susține paritatea, cu cât mai mult vom rămâne înapoi progresului spiritual al popoarelor austriece. Știința e putere, și unde se afirmă superioritatea ei creșce destul de iute și pondul politic. Mai mult însă în raportul nostru cu Orientul.

Cu cât mai puțin ne gândim la cuceriri materiale și la acte de violență în soarta popoarelor balcanice, cu atât mai mult sântem avizați să dezvoltăm o potență culturală și ar fi nu numai rușinător, ci ar fi o nenorocire, dacă într'o bună dimineață ne-am trezi, că am pierdut plusul din conținutul nostru intelectual. Să nu ne arătăm orbi față cu faptul, că neamurile orientale lucră cu seriozitate și succes pentru a-și procura roadele culturilor străine, și cine ar pute susține, că progresul lor și capacitatea lor de a asimila vor sta între marginile, pe care le dorim noi?

Dar' toate aceste considerațiuni s'ar dizolva în nimica, dacă înaintea ușii noastre ar pândi primejdia, că prin cultivarea corăspunătoare a limbii germane s'ar vătămă conștiința națională și sentimentele patriotice. Dar' există o asemenea primejdie și nu combate experiența ori-ce temere în această privință?

A stricat ceva conștiinței naționale a creatorilor statului maghiar și a generațiunii, care a stat la picioarele lor, că cu toții au știut și au vorbit foarte bine nemșce. Care dintre poezii nostri naționale se poate măsura cu rîvna națională a lui Petöfi, care dintre inflăcărații nostri eroi naționali se poate pune alătura cu Kossuth, Deák, Eötvös și Andrássy? Și toți acești oameni mari și-au însușit soci-

etă și cultură germană. Mai mult. Cei mai tineri dintre noi, care au învățat nemșce pe timpul lui Thun, pierd-au ei fie și numai un atom din firea lor maghiară și nu vedem chiar dintre rîndurile lor eșind apostoli ai credului ultra-șovinistic. Și dacă e să spunem și mai multe nume, întrebăm, a suferit spiritul național al lui C. Tisza sub cunoscințele sale germane și a făcut cineva mai mult pentru consolidarea firii naționale, ca Jókai deși este foarte bine cunoscut cu literatura germană? Se înțelege, că s'ar pute obiecta, că aceasta așa este la oamenii cei mari, în care este încorporat spiritul maghiar, dar' nu este așa față cu mulțimea, care caută cultură. Însă cum vom să statorim în școală un areometru, care să facă deosebire între oamenii de geniu și cei mediocri ai viitorului? Cum vom preste tot să sporim inteligența, dacă elementele cunoscințelor nu vor fi generalizate și accesibile pentru toți? Se mai face o obiecțiune. Se ține că este oportun să se învețe o limbă străină, dar' să fie bună-oară cea franceză, care este mai puțin periculoasă. Aceasta are oare-care plausibilitate, dar' trebuințele vieții practice reagează în contră.

Dacă am pute muta frontierele noastre până la Vogesi și am fi vecinii imediați ai Francezilor, am pute vorbi și despre aceasta. Dar' până la altele sântem în raporturi de stat cu Austria, unde limba maghiară domnește încă sau este cel puțin mediu de înțelegere comună, ear' contra consecințelor acestei stări de lucruri nu ne putem pune. Să fim sinceri și să recunoașcem, că din partea limbii germane nu ne amenință nici o primejdie, decât aceea, care o aduce lenea și șovinismul, care face paradă de naționalism pentru a-și acoperi golăteala proprie și propriile interese mici. Ar fi absurd, dacă Ungaria, care în zilele sdruncinării sale a lăsat să curgă în șiroaie asupra ei cultura germană, fără a fi fost atacată în structura ei națională, astăzi, în zilele existenței sale ca stat impunător, ar avé să se teamă de o simplă instrucțiune a unei limbii în școală, ca de o invasiune dușmănească. Aceasta este pasianimitate ridicolă. **Timpul nimicirii popoarelor a trecut. Ideea de naționalitate a făcut să se scoale înaintea ochilor nostri popoare înormântate și le-a condus la viață înflorită. Ea este destul de puternică, pentru a-și manifesta misiunea conservatoare și față cu ceea-ce există deja — dacă națiunile nu-și neagă misiunea, care le-a distribuit-soarta. Ear' misiunea noastră este a deveni un punct de cristalizațiune culturală pentru Orient și pentru împlinirea acestui scop trebuie să folosim toate mijloacele morale — fie chiar și învățarea limbii germane.**

CORESPONDENȚA „TRIBUNEI“.

Viena, în 3/I. st. n. 1889.

Onorată Redacțiune!

Societatea acad. soc. lit. „România Jună“, după o muncă de un an, în 9/21 Decembrie și-a ținut ședința sa generală, în care a dat seamă membrilor sei și totodată națiunii sale

despre lucrările îndeplinite în decursul anului trecut.

Am tot stat în așteptare, că doară o mână mai aptă va prinde peana pentru a descrie decursul acestei ședințe.

Înșelându-mă însă în așteptare, mă grăbesc a Vă ruga pe St. D-Voastre a reproduce în coloanele prețuitului diar ce-l redigeați descrierea pe scurt al decursului acestei seri festive.

Reușita, pot ține splendidă, a acestei ședințe este a se atribui în mare parte zelului neobosit al comitetului trecut în frunte cu dl vice-preș. Demetriu Axente; ear' de altă parte interesului ce l-au desvoltat și-l desvoltă membrii societății, care prelângă ocuparea serioasă și obositoare cu studiul, nu-și uită totodată de sfânta datorință pentru națiune, pentru focarul, care reprezintă luptă, întru desvoltarea și înaintarea literaturii noastre naționale, pentru focarul, care revarsă rațele sale binefăcătoare asupra membrilor sei și prin dinșii mai târziu asupra națiunii, ai cărei fii sânt.

Acum îmi iau libertatea a trece la descrierea specială a părții oficiale și sociale.

La oarele 8 seara era deja plină sala cea elegantă și mare a restaurațiunii „Kaiserhof“.

Sălta inima omului de bucurie, când aruncând o privire preste frumosul șir de tineri și bătrâni români adunați aici, vedea, fețele pline de veselie și fericire, căci Românii în ziua de sărbătoare uită necazurile și grijile; dar' prelângă aceste puteai ceti de pe fața fiecărui corajul, bărbăția și mândria națională, manifestate prin iubirea scumpei lor limbii și moravuri strămoșesci.

La 8^{1/2} vice-preș. societ. dl Demetriu Axente deschide prin o cuvântare bine aleasă și potrivită partea oficială a ședinței. Aici îmi permit a reproduce pe scurt conținutul cuvântării.

De motto al vorbirii și-a ales dl vice-președ. cuvintele frumoase ale marelui poet G. Sion:

„Vorbiți, scrieți românește pentru Dumnezeu“.

Spre lauda d-sale, trebuie să mărturisesc, că prin termeni foarte frumoși, prin asemănări ale stării prezente și trecute foarte potrivite, i-a succes pe deplin a demonstra însemnătatea acestor cuvinte rostite de marelui maeștru.

Căci, după-cum a țis dl Axente și după-cum recunoșc înființării acestei societăți, iubite de întreaga națiune, — și nu țic mult, când țic că e și deamă de iubirea ei, — acestea cuvinte, spre marea lor laudă, că a fost bine înțelese, au produs schiteia ideii de înființa aici în capitala Austriei, în Vindobona cea mare și cultă, o societate academică românească, care să adăpe din sînul ei tot ce simte și e românesc și să nu lase a se perde între undele străine. Și mulțumită energiei și luptei continue, ideea s'a realizat și s'a și susținut ca fală a națiunii.

Acosta este pe scurt conținutul cuvântării rostite de dl vp. D. Axente.

Cu această ocaziune nu pot lăsa neamintite dorințele d-lui Axente exprimate la finea vorbirii, adică: dorința, ca la aniversarea a 30-cea a existenței societății, adică de acum în doi ani, se edee societatea al treilea almanach, care însă să fie compus numai din

operatele membrilor ordinari ai societății; și după aceea dorința, ca „România-Jună“, care a fost în multe bune inițiatore, inițiatore să fie și întru înființarea unei mari și frumoase societăți literare, a tuturor studenților români din monarchie.

După această vorbire tot dl vp. a recomandat societății pe d-nii oaspeții, care i-a onorat cu prezența, erupând membrii la amintirea fiecărui nume în strigări frenetice de: „Să trăească“; dar' mai cu seamă la amintirea Rvd. domn protopresbiter militar Sava Popoviciu. Acest stimate domn, prelângă etatea înaintată de 70 ani, ca totdeauna, așa și acum a onorat societatea, al cărei membru onorat e de altminte, cu prezența, demonstrând, că unde e vorba numai de ceva național nu are etatea înaintată nici o putere reținătoare de a nu se prezenta. Onoare lui! Asemenea tuturor celor-ce au fost de față.

Cu mare bucurie trebuie să mărturisesc, că toată partea oficială, desbaterile asupra raportului anual, precum și asupra raportului comisiunii revêțitoare, a decurs spre lauda membrilor în cea mai bună ordine.

După partea oficială ca totdeauna a urmat partea socială.

Mare mi-a fost fericirea, când, depărtat de patria mea, am putut auzi, și încă din partea corului societății înființat de curând din membrii sei, sub conducerea binevoitoare a memb. societ. drd. med. Ioan Papanicolă, moasele și doioasele cântece naționale și nume: Devisa societății: „Uniti-vê în cugete, uniti-vê în simțiri“, transformată în cor.

„Cântecul vênătoresc“, de G. Bumbac, melodia de cavalier de Flondor; și serenada: „Somnoroase păserele“ tot de cav. de Flondor.

Nu pot descrie, cât de mare a fost însuflețirea publicului numeros la auzul acestor cântece.

Primească stimatul domn dirigent mulțumita tuturor pentru delectarea ce ne-a cauzat. Primească asemenea și rugarea de a încurajia pe tineretul român a se desvolta și mai departe în frumoasa lucrare ce a început-o.

Între oaspeții prezenți cu dragoste am observat și pe d-nii reprezentanți ai celor două societăți academice: „Il. Circolo Italiano“ și „Zvonimir“.

Acești domni reprezentanți au fost binevenți din partea memb. ord. drd. med. Nicolai Hacmann în limba germană, pe care singură au putut-o pricepe reprezentanții ambelor societăți.

Vorbirea d-lui N. Hacmann a fost scurtă, dar' simțitoare, ținută în un stil foarte frumos, care a impus reprezentanților, convingându-se, că în mijlocul tineretului român sânt puteri foarte bune, care pot reprezenta societatea nu numai în limba maternă, ci chiar și în limbile străine mai culte.

La bineventura d-lui N. Hacmann au răspuns în interval scurt reprezentanții ambelor societăți. Mai întâiu au vorbit confrații nostri Italiani, laudând și încurajând societatea și mai departe la fapte mărețe, prin care, după-cum a mărturisit d-lor, și-a elupat frumosul nume, de care se bucură, și sîma tuturor societăților academice. Au accentuat mai departe frățietatea, simpatia și alipirea lor către națiunea soră, asigurându-o, că în toate lucrările și întreprinderile ei vom fi totdeauna gata a

Singur nu scia unde mergea, dar' nu-i păsa, se lăsa în grija murgului.

Merse așa multe nopți și zile și multe săptămâni, până-ce ajunse într'o altă împărăție, ca Dumnezeu să ne ține și să ne păzească, că mai este încă mult din poveste.

Mândru, cum era George, și mai cu seamă decând schimbă hainele sale și luă cele frumoase, era ca soarele. Ajuns în împărăția străină, cine îl vedea, gândia că e vre-un copil de împărat, și-l duseră la curtea craișca. Aici abia îl primiră.

La toți le era drag de el, dar' mai tare îi pică la inimă fetei craiului. Era mândră și frumoasă și fata craiului, mândră cum nu mai era alta sub soare. Și era bălaie și blândă ca luna. Soare și cu lună!

Și iubia craiul fata ca pe nime altul în lume. Și băgă bine seama, că îi cădă fetei drag feciorul, și n'ar fi dat-o cu toată inima după el, că veniau feciori de împărați ca să-i ceară fata. Și George era, ce-i drept, mândru, dar' era numai copil de popă.

N'ai ce face, când ție drag de copil și-ți e drag, dacă ești părinte cum se cade, apoi caută să-i faci pe plac! Așa spuse și fata craiului, că ea moare după George. Și apoi, ca să nu moară mândra fată, că și păcat ar fi fost, o mărită tatăl ei după George.

Când se vădă acum George ginere de craiu, păr'că ar fi ajuns în rai! Uită toate necazurile ce le avusese și-și trăia traiul dulce, de ție-se rămuia la el.

Pleacă, fresce cu mare alaiu, ca nisea orai! Îi petrecură toți dela curte până-ce trecură din împărăția craiului, apoi îi lăsară să-și caute de drum cu vre-o câteva cătane, care aveau să ducă blagă mare, ca plocon la părinți.

Cum merseră, ajunseră într'o pădure mare, — și fiindcă nu sciau drumul bine, rătăciră. Căutară în dreapta și în stânga, dar' nu vădură suflet de om ca să le arete calea. De teră de două izvoare, unul mai mare și altul mai mic, lîngă-olaltă. Deodată se ivi o babă bătrână și urită cu o mătură în mână.

O întrebă și se rugă ca să-i îndrepte. Și baba le spuse să meargă tot cătră răsărit. Când se plece, mulțumiră babei că i-a îndreptat, dar' ce se veți? Baba muia mătura în isvorul cel mare și-i stropi pe toți. Cât ai da în palme se făcură toți stâlpi de peatră, afară de George, că de el vrajă nu se prindea. Vêdend baba aceasta, voi să-l stropească încă odată. George însă nu stătă cu mânila în sîn, ci se slobozi la ea, dar' n'a putut-o prinde, că perî în isvorul cel mic.

Bietul George nu scia ce să se facă! Se tânguia și se întorcea pe lîngă stâlpii de peatră. Plîngea ca un copil mic, de se scutura cămașa pe el.

Lîngă stâlpi stată până ce inserase, apoi vădend printre lemne un foc, porni cătră el. Blaga cea mare din desagi o luă în spate. Ajunse la foc. Aici vădă o gramadă de oameni frigend carne și bënd la vin. Le pofți bună seară și îi rugă ca să-l îndrepte cătră satul lui; dându-le toți banii lor, că erau doi cu flinta lîngă ce se uitau chiorși la pungă!

Se tânguî cătră ei, de pătania cu baba, dar' nici că le păsa lor de el. Rîdeau și glumiau. Unul dintre ei gros la glas și crâncen la obraz, porunci unuia dintre voinici să-i arete

calea. Își luă sănătate bună dela ei și plecă pe calea arătată.

Flămend și amărit și după mult necaz ce l-a tras, în sfîrșit ajunse în satul lui.

Era chiar în amurg când intră în sat. Ajunse acasă. Aici află numai pe mumă-sa. Tatăl seu era dus prin sat. Cum îl vădă preoteasa, să-l mănânce par'că de drag, că mulți ani trecură decând nu se mai vădură, și apoi dorul, mănânce-l focal, te bagă în pământ!

Îi povesti el toate câte pășise, ce ajunsesc, cum venise, ce i-se întemplase și toate câte avea pe inimă.

Veni și părintele acasă de prin sat — și mai că nu vrea să-și creadă ochilor când vădă pe George.

— „Dar' tu? . . . O! dragul taichi!“ . . . și era să-l sărute . . . dar' își aduse aminte că a fost tobaș și se opri.

Începă George a-i povesti și lui toate, toate din fir în pîr, dar' el nu credea.

— „Mam înșelat odată, nu mai cred până nu ved'!“ țicea popa.

— „Bine tată!“ răspunse George, „dar' ca să veți și să creți, trebuie vreme“.

Trecură zile și săptămâni decând venise George. Și n'avea ce lucra, ci tot pe câmp mergea. Așa cum merse odată, vădă o turmă de porci. Îi poeni ceva în gând și se duse la porcari, îl mână acasă și începu el singur a păzi la porci.

Când veni seara acasă cu porcii și îl vădă mumă-sa, se se omoare de necaz.

Dar' George n'o ascultă, ci merse și mâne-ți și poimâne.

Toți se mirau și-și făceau cruce, că așa porcari nu mai văduseră decând sînt.

Într'o țic cum păzia porcii, își făcă o tobă, și după-ce o găta, începu a o bate așa

de mândru, încât porcii se lăsară de păscut și se ridicau în sus șir de șir, făceau exitir ca cătanele. Așa în mai multe țile după olaltă, până-ce mergea exitirul strună. Rîdeau oamenii de se prăpădiau, dar' și George rîdea dar' tot îi comanda ca un general. Se puse apoi și le făcă pasci și săbii, eară pe cei mai buni îi făcă domai: căpitani și majori, și căprari și de toate cum se cere la cătane.

Într'o dimineață, când se astrîneră toți porcii, îi puse în rînd și le dete poruncă aspră de marș și porniră.

Lumea și țeara se uita după ei, că era minune, nu alta, ce vedeau.

Merseră așa preste multe sate și orașe și nu cuteza nimenea a se atîrni de ei.

George plecase cu oastea sa în pădurea cu baba.

Oamenii din satul lui George se luară după el, ca să le lasă porcii; se necăjiau, că porcii nu se întorceau nici la boabele de cucuruz ce aruncau.

Într'aceea trecuse vreme lungă, lungă să se ajungă, și craiul, soorul lui George, își spargea capul în taină, de pricina că nu-i vin copiii și nici o seire n'auzise de ei.

Mai la urmă să pune și el cu cătanele și domni din țeara lui și pornesc pe drum, de se ridica fum, ca se dee de copii.

Ajunse și el cu ai sei în codrul cel mare. Dau de izvoare și de stâlpi — și văd mai apoi și pe babă și o întrebă, dar' o pățesc și ei chiar așa cum o pățise ai lui George.

Acum ajunse în codru și George cu porcii, cătanele lui, și bătea el toba cum scia mai mândru. Toate jivinele și tot sufletul din

codru îl ocolise, ca să vadă cine-i. Veniră și lotrii — și mai pe urmă se arătă și baba.

Aveau porcii poruncă aspră ca să prindă pe toți căpi se vor ivi în codru. Prinsă deci pe hoți, dar' puseră laba și pe babă. Ți-o legă de pocnia — apoi ți-o luă George la socoată și ți-o chinuia . . . până-ce spuse, că isvorul cel mare e isvorul morții, ear cel mic al vieții.

Se duseră deci la izvoare și luară apă din isvorul cel mic și stropiră toți stâlpii de peatră. Deodată se făcură toți eară oameni, mirându-se și întrebându-se, că ce-a fost cu ei. Craiul își vădă fata, aceasta vădă pe George, George o vădă pe ea, așa că bucuria și sărutările mai că n'aveau capăt.

Luară apoi pe baba și-o aruncară în isvorul cel mare, și cum perî ea, periră și izvoarele. Ear' pe lotri îi luară dinapoi cătanele înviate și îi legară și îi bătură până-ce se sfîrșiră.

George cu nevasta-i, cu craiul și cu toată oastea lor merseră la popa.

Cum îi vădă părintele, cređu . . . Și apoi făcură ospet mare, de părechie nu mai avea . . . Crisnicul, cât de bătrân era, tot într'un picior săria, . . . Și porcii toți au cătănit . . . până-ce au trăit . . . și tot George i-a stăpănit . . . de aceea craiul lor s'a numit . . . Și dacă nu vor fi muriți, apoi mai trăesc . . . și ei v'o povestesc: dară eu vă povestii așa, ei poate altminte; și vă povestii . . . ce auđii . . . și dacă îmi vor fi spus rêu . . . nu va fi păcatul meu! — Și mă sui pe un ariciu . . . de veni până aici!

Caransebeș, în 2 Noemvrie v. 1888

Avram Corcea.

ne întinde mână de ajutor, și au finit fiecare vorbirea lor cu un: „Să trăiască și înflorească” societatea academică „România-Jună” dimpreună cu națiunea, ai cărei fii o formează.

Vorbirile lor au fost primite cu aplauze de răsunat toată sala. Dintre domni reprezentanți ai societății „Zvonimir” a vorbit unul în limba franceză, cu un limbaj foarte frumos, de cugeta omul că se află într-o societate unde numai limba franceză se cultivă, altul a vorbit în limba lor maternă, adică în limba croată.

Ambii au laudat și mărit societatea și națiunea română, dîcînd între altele, că nu numai Slavii, dar toată Europa admiră statornicia, curajul, caracterul și neclintita iubire către dătinile și moravurile străbune, pe care națiunea română și-le-a păstrat cu sfințenie în decursul atîtor secolii, înscădînd nici cele mai barbare popoare nu au fost în stare a le suprima, și astfel nu au putut-o nici nimici. Asemenea își exprimă stima și alipirea lor către societatea „România-Jună” și către națiunea română.

Aceste vorbiri încă au fost cu un entuziasm și însuflețire așa de mare primite, încât și se parea omului că nu o să se finească.

A mai vorbit dintre tinerii români în limba franceză dl Nastasi, exprimându-le mulțumita și asigurînd pe d-nii reprezentanți despre stima societății și a națiunii.

Am observat mai departe cu plăcere, că tinerii români se ocupă și cu arta frumoasă, cu muzica, delectat și cânt.

Astfel ne-au delectat cu solo pe violină acompaniat cu piano de domni dr. med. Mihail Wisnevschi și Ioan Papanicol. Cu solo pe flaută Dr. cav. de Onciu, acompaniat de dl I. Papanicol, delectațiune și cânt din partea dl-ii A. Perșinariu, stud. techn.

Toate aceste din partea d-lor sus amintite au fost executate cu multă precizie și cunoștință musicală, respective declamatorică.

Toate aceste au fost primite cu entuziasm și aplaudate frenetic.

Pe la oara 1 după mezul nopții ne-am despărțit cu toții mîngîiați și fericiți în inimă de o astfel de seară frumoasă.

Înainte de a sîrși, adresez o rugare către toată suflarea românească, către tot tineretul român din loc, să grăbească a se înscrie ca membri în această frumoasă societate, care le servesc ca mîndrie națională, și a aduce după putere jertfă atât spirituală, cât și materială, pentru a pute lucra și mai mult pe terenul început a înainta cu pași repezi, căci iubita noastră națiune mult așteaptă dela fiii sei în atari timpuri ostile, și să se înțeleasă în așteptarea lor.

Primiți, Vă rog, expresiunea deosebită stime și considerațiuni.

CRONICĂ.

Dela Curte. Maiestatea Sa Împărăteasa-Regina dimpreună cu Archiducesa Maria-Valeria au sosit Duminecă cu trenul separat, după o petrecere de 10 zile în München, la Viena. Maiestatea Sa Monarhul a plecat Duminecă dimineața, pe un frig de 14 grade, la vîntătoare la Schwarzenbach, însoțit de principele de Coroană Rudolf. Principele Leopold și Archiducele Ferdinand de Toscana. Maiestatea Sa Monarhul va pleca în curînd la Abbazia, ca să petreacă mai multe zile acolo, după-cum află „W. Allg. Ztg.” Prințesa de Coroană Stefania petrece tot în Abbazia.

Numiri. Ministerul reg. ung. de justiție a numit de juri la tabla regească din Mureș-Oșorhei pe Alexandru Onaciu, jude la trib. reg. din Brașov, și pe Alexiu Boross, jude reg. cerc. din Deva. — Președintele trib. reg. din Turda a numit de practicant în drept la judec. cerc. din Mureș-Ludoș pe juristul Alexandru Farkas.

Camera advocațională din Timișoara aduce la cunoștință, că s'au înscris de nou în lista acelei camere Dr. Mihail Székely și Dr. Adolf Vértés, avocați din Timișoara. apoi George Kádics, jude cerc. pens. din Verșeț.

Un nou diar interesant apare cu începere de ieri în Viena, sub titlul „Die Reichswehr”, gazetă săptămînală militară-politică. Programul acestui diar va cuprinde nu numai tractarea tuturor renorilor și progreselor pe teren militar, ci se va extinde și asupra multor chestiuni interesante ale vieții politice, sociale și culturale. Diarul va uni deci beletristica, politica și știința militară într'un loc. Interesantă publicație!

Comisiuni de superarbitri. Ministerul r. u. de honveți a numit de președinți civili ai comisiunilor mixte de superarbitri pe 1889: în Brașov pe comitele-suprem contele Andrei Bethlen; în Alba-Iulia pe Mihail Elekes din Șard; în Cluj pe comitele-suprem contele Acațiu Bélydy; în Sibiu pe fostul vice-comite August Sennor. Comisiunile aceste se vor întruni la 5 Ianuarie; 4 Februarie; 4 Martie; 12 și 13 Aprilie; 6 și 7 Mai; 6 și 7 Iunie; 6 Iulie; 3 August; 23 Septembrie; 7, 8 și 21 Octombrie; 8 și 9 Noiembrie și 5 Decembrie.

Maghiarisări de nume. „Budapesti Közlöny” publică următoarele schimbări de nume: Francisc Bak în „Berényi”; Adolf Heyda

în „Harleány”; Sigismund Rosenfeld în „Revész”; Ludovic Oscar Böhm în „Rona”; Maurițiu Kohn în „Kun”; Gustav Kotosz în „Kassai”; Jacob Keszenbach în „Kovács”; minorenel Iosif Samuel în „Kedves”.

Școala comercială din Oradea mare. La 6 l. c. n. s'au deschis cu solemnitate noul edificiu al școlii comerciale din Oradea-mare. Cuvîntul de deschidere l'a rostit directorul Propper. În numele guvernului a vorbit inspectorul de școle Sîpos. Festivitatea s'a terminat cu un bauchet.

Casarmă în Abrud. Orașul Abrud a luat hotărîrea să se edifice o casarmă militară; speșele de edificare sînt prelimate cu 201.600 fl. Concursul cu oferte va avî loc în 17 Februarie a. c. în biroul vice-comitelui din Aiud.

Elie Macellariu, — colaborator la „Tribuna”. În numărul seu dela 5 Ianuarie a. c. diarul guvernamental din Cluj „Kolozsvár”, ocupându-se de articolul: „Idea de stat maghiar”, publicat sub șifra I. M. în „Tribuna”, face publicului seu descoperirea hazlie, că sub acest I. M. se ascunde consilierul gubernial în pensiuie Elie Macellariu! La urma urmelor „Kolozsvár” ne va surprinde într'o bună dimineață cu scirea, că și domnul Partenie Cosma colaborează alături cu dl Elie Macellariu la „Tribuna”.

Un atentat de dinamită. Din Pesta se împărțese: În Zéla s'a comis în noaptea de Anul-nou apusean un atentat de dinamită în contra casei vice-spanului Ludovic Szikszay. Vre-o câțiva adversari politici de ai vice-comitelui au umplut o sticlă de șampanie cu dinamită, au afirmat-o de un fit și i-au dat drumul în pivnița casei lui Szikszay. După-ce vice-spanul s'a pus în pat, fitul a fost aprins și a urmat o detonațiune grozavă. A fost o norocire, că casa nu a sburat în aer. Szikszay a căpătat junghieri de spaimă și acum e tare bolnav în pat. Atentatul a fost comis, se vede, de oameni, care știu să umble cu materii de exploziune. Dușmănia în contra vice-spanului datează dela alegerile dietale de acum e un an și jumătate. Cercetarea s'a introdus.

Earăși o defraudare. Alaltăieri poliția din Budapesta a arestat pe Antonio Schneider, servitor la oficiul postal din cercul I. în Budapesta. Suma defraudată e de 1554 fl. Ieri s'a descoperit însă altă defraudare, al cărui autor e tot Antonio Schneider. De astă-dată suma e de 1581 fl. Sînt bani, care s'au trimis pe postă și s'au — perdit.

Un proiect de căsătorie. Diarul „Epoca” din Bucuresci aduce vestea, că pe la curtea română se vorbește de un proiect de căsătorie a presumpțivului moștenitor de tron al României, principele Ferdinand de Hohenzollern, cu o principesă din o familie domnitoare.

POSTA ULTIMĂ.

Viena, 7 Ianuarie n. Cetățenii felicitează pe Împăratul pentru credințarea ficei Sale. Împăratul a dîs, că e o mîngîiere pentru Împărăteasa, că Valeria rămîne în țeară, dar' mai ales că se simte fericită.

Lemberg, 7 Ianuarie n. După telegramele din Varșovia, Rusia are intenția de a organiza o flotilă de războiu pe riul Vistula.

Bruxella, 7 Ianuarie n. „Etoile belge” comunică iminentă credințare a principelui Ferdinand din Bulgaria cu prințesa Henrieta din Belgia.

Londra, 7 Ianuarie n. Din Roma se împărțese: Italia are intenția de a emite în Germania un nou împrumut de 100 milioane.

SERVICIUL TELEGRAFIC al „TRIBUNEI”.

Viena, 8 Ianuarie n. „Fremdenblatt” declară pe baza informațiilor sale autentice, că scirile diarului italian „Tribuna” despre o pretinsă scrisoare a Maiestății Sale către primatele Simor de cuprinsul, ca să nu convoace congresul catolicilor, precum și despre o scrisoare a reginei belgiane către Archiducesa Stefania despre iminenta logodire a prințesei belgiane Clementina cu moștenitorul italian sînt lipsite de ori-ce adevăr.

Berlin, 8 Ianuarie n. Sciri sosite dela insulele Samoa, despre considerabile perderi de ostași întemplate acolo, au produs jale generală. S'a observat în modul cel mai neplăcut, că se publică numai numele oficerilor căduți, ear' ale ostașilor de rind nu. Din acest motiv sute de familii se află în mare îngrijire.

Bruxella, 8 Ianuarie n. Un articol inspirat al lui „Independance belge” signalizează creșterea influenței Iesuiților în cercurile palatului.

Bibliografie.

„Revista Politică”. Apare de două-ori pe lună în Suceava. Anul IV. Nr. 1. Cuprinde: Suceava 1 Ianuarie 1889. — Interpelările dl-ului deputat I. de Lupul în parlamentele ministerului de culte austriac și răspunsurile acestui din urmă. — Mersul școlilor populare românesce din Bucovina dela 1874 pînă ađi. (Va urma). — Raportul adunării generale a „Societății pentru cultura și literatura română în Bucovina”. — Privire politică — Sciri mărunte — Bibliografie. — Foiță: Inimă de ghiță.

„Familia”. Anul XXIV, Nr. 52. Cuprinde: Dor, poezie, de Lucreția Suciu. — O scrisoare, de Elena Sevastos. — Clio, poezie, de Sofia Vladu-Rădulescu. — Cicero, schiță dramatică în 5 acte, de N. A. Bogdan, (fine). — Despre pomul Crăciunului, de Petre Ispirescu. — Cele două stele, basm de Crăciun, de Paul Arenes, traducere de I. Spatali. — Salon: Tristă sîrbare de Crăciun, schiță, de Aurel C. Domșa. — Literatură și artă. — Teatru și muzică. — Ce e nou? — Iubileul „Familiei”. — O legendă de Crăciun. — Scrisori din Cernăuți, de Dionisie Olinescu. — Calendarul săptămîinii. — Calicul nu abonează „Calicul”. — Ilustrațiune: Angerul a sosit.

„Lumina Pentru Toți”. Revistă ilustrată, de enciclopedie și de pedagogie pentru răspîndirea cunoștințelor în popor. Apare de două-ori pe lună în câte 32 de pagini. Director: Enil D. Bălceanu. Cuprinsul N-ului 11 și 12, anul IV., 1—30 Noembrie 1888. Înșniri pentru plata abonamentului, direcția — Știința la îndemîna tuturor sau vieța omului și a animalelor, de E. B. — Transformismul, de D. Ionescu. — Anecdote populare, de Th. D. Sperantia. — Cestiuni pedagogice, de I. R. — Dora d'Istria. — Conferențele învățătorilor din Suceava, de Falticeanu. — Știința pentru toți, după R. L. — Studii asupra literaturii populare, de Dobre Ștefănescu. — Limba română, studiu critic, de prof. Francois E. A. Buisson. — Țeraha română cea bună, după „Gazeta Săteantului”. — O carte pentru școlile primare de orașe și de sate, de I. R. institutor de oraș.

Extrase din „Budapesti Közlöny”.

Licitațiuni:

— 19 Ianuarie st. n. a. c. imobilele lui Ioan Janyes (în Tót-Áradác) decătră tribunalul reg. din Becicherecul-mare.

— 19 Ianuarie st. n. a. c. imobilele lui Mihail Fülöp (din Rodu) decătră tribunalul reg. din Cluj.

Concurese în provincii:

— Contra Rudolf Hedrich, com. în Saschid. Conc. ems. Daniil Graeser; masa crt. Dr. M. Wolf. Term. de ins. 3 Aprilie, proced. de licid. 9 Aprilie st. n. a. c.

— Contra Iuliu Tamási, com. în Dej. Conc. ems. Lupu (Farkas) Pap; masa crt. Dr. Teodor Mihăli. Term. de ins. 20 Martie, proced. de licid. 16 Aprilie st. n. a. c.

LOTERIE.

Tragerea din 5 Ianuarie st. n.

Timișoara: 25 46 51 36 89. Viena: 61 44 29 28 90.

Buletin meteorologic.

Sibiu, 7 Ianuarie, 6 oare dimineața.

Table with 4 columns: Observată, Diferența din prețînă, Temperatura după Celsius, and Maximumul și minimumul temperatură. Values: 735.0, -2.2, -11.5, -9.3 -13.8, 0.

Din țeară, 5 Ianuarie, 7 oare dimineața.

Table with 4 columns: Stațiunile, Presiun. atmosf. în mm., Temperatura Celsius, and Vîntul direcția și vîntul. Rows include Budapesta, Sîtmár, Cluj, Orșova, Timișoara, Arad, and Panciova.

Sosiți în Sibiu.

La 6, 7 și 8 Ianuarie n.

Hotel „Neurhrer”. H. Oberwalder, din Buda-pesta; Teutsch, din Brașov; L. Grossmann, din Arad; Lauffer, din Deva; Nedelkovits, H. Beck, ambii din Viena; H. Hecht, din Budapesta, toți comercianți. P. Ionescu, Dr. Flitits, ambii din Bucuresci. D-na Herczog, din Făgăraș.

Hotel „Împăratul Romanilor”. Gustav Giesel, din Brașov; Francisc Regenbogen din Cluj; Iacob Szekula, din Alba-Iulia; Iuliu Reng, din Viena, toți comercianți. Bela Bocros, advocat; d-na Bányoj, comerciantă, ambii din Cluj. Bela Vajda, comerciant din Budapesta. Ioan Sara, notar cerc. din Deta. R. Balló, locotenent din Cluj.

Hotel „Habermann”. Carol Sillman, funar din Sebeșul-săseș. Adaleca Mihăileanu, pretor sup. cerc. din Arpașul-de-jos. Francisc Dimény, chelner din Erlaca.

Economic.

Tirgul de țeară din Sibiu din zilele aceste a fost de tot slab cercetat. Causa e pe deoparte lipsa de bani în țeară, ceea-ce face, ca de un timp incoace toate țirgurile de țeară de multe-ori să fie mai slab cercetate ca une-ori țirgurile de săptămîna. De altă parte cauza slabei cercetări a țirgului de țeară din Sibiu e împrejurarea, că țirgul a cădut chiar pe zilele de sîrbătoare ale Crăciunului nostru și astfel mulți proprietari vîndători ori cumpărători au rămas mai cu drag acasă să prănuască sîrbătorile, cu atît mai virtos, că zilele aceste au fost friguroase de a umbla pe drumuri. După-cum sîntem informați, la țirgul acesta de țeară au fost minate 1086 de vite cornute, 130 cai și 175 porci.

Furnisare de material pentru căile ferate de stat. Direcțiunea căilor ferate r. u. de stat a scris concurs cu oferte pentru furnisarea materialului de lipsă pentru căile ferate pe anul 1889. Articlii de furnisare sînt următorii: nisip, petriș, calc, dohot, cărămîși și țigle, sîu, stearin, luminări de ceară, unsoare pentru roate, oleiuri, săpunuri, lampe, scînduri, șindile de acoperiș, roabe și căruțe, mături, împletituri de paie, sîmînturi de diferite flori și plante ș. a.

Lista articlor de furnisare, precum și condițiunile furnisării se pot vedî în biroul camerei comerciale din Brașov.

Sîmînturile de toamnă prin părțile Ilici, cum ni-se scrie, sînt frumoase și se desvooltă sănătoș. Cu deosebire holdo de grâu stau foarte bine.

Ceara în România. Am vorbit în Nrul trecut al „Tribunei” despre exportul de ceară al României. Iată ce spune Marțian despre producerea cerei în România: „Nu tare mult este, decănd ceara produsă în România trecea peste trebuințele consumului de export. În anul 1860 s'a importat în țeara noastră ceară de o valoare de 1,605.531 lei vechi. În anul 1861 suma importului acestei materii se urcă la 4,545.611. Ar crede cineva că arta ceramică s'a lăsit în țeară și că importă acea materie pentru a o exporta prelucrată. Dar' exportul neînsemnatei noastre ceramice este foarte mic (cam 3000 lei vechi în 1861).”

Invederat este dar', că precănd economia de stupi în România merge spre a se stinge, cu toate-că clima și vegetațiunea este una din cele mai favorabile din Europa, în acel timp consumul de ceară crește. Un însemnat autor francez anume Peyssonel, care a vizitat România pe la 1780, spune următoarele despre producțiunea cerei în scrierea sa asupra comerțului mieri negre: „Ceara este cel mai considerabil articol de comerț ieșit din Walachia, ea este de foarte frumoasă calitate și cantitatea este imensă.”

Aceste ni se pare că sînt destule probe pentru-ca să ne convingă despre rolul imens ce-l juca în România această mănoasă industrie de odinioară. — Sînt județi în România, precum este Mehedințul, unde în unele comune se găsiau peste câte 1000 de stupi, și erau țerani, care se susțineau numai din venitul ce-l aduceau stupii: pămîntul nu-l munciau.

Această scădere în producțiunea cerei este datorită neglijenței Românilor, căci precănd celelalte țeri, introducînd în cultura albinelor, prin îngrijirea guvernului, metoda cea admirabilă a lui Dzierzon, prin care producțiunea cerei și a mieri este întreită, România păstrează tot sistemul vechiu primitiv, care consistă în uciderea albinelor, de a căror miere și ceară voim a ne folosi. Din această cauză țerile străine, producînd cu aceleași mijloace mult mai multă miere și ceară, se întelege, că pot să vîndă mai ieftin, din care cauză aceste articl începură a fi importate în România, și prin concurența ce o făcură industriei indigene, ajunseră mai a o omori pe România.

Prețul mărfurilor.

Piața din Brașov, 4 Ian Grăul hectolitru fl. 5.70, grău mestecat fl. 3.50, sîcăra fl. 3.—, orz fl. 4.—, ovēs fl. 1.70, cucuruzul fl. 3.70, mălaiul fl. 4.40, mazerea fl. 5.50, linteia fl. 6.50, fasolea fl. 5.40, crumpenele fl. —.80, carnea de vită p. chilo 36 cr., carnea de porc 44 cr., carnea de berbec 24 cr.

Țirgul de rimători în Steinbach. În 5 Ianuarie n. s'a notat: unguresci bătrani grei 47.— cr. pînă 48.— cr., unguresci grei, tineri 48.— cr. pînă 48 1/2 cr., de mijloc 48 1/2 cr. pînă 49 1/2 cr., ușori 48 1/2 cr., pînă 49.— cr., marfă țerănesceă, g. us 46.— cr., pînă 48.— cr., de mijloc 46 1/2 cr., pînă 48.— cr., ușori 46.— cr. pînă 48.— cr., românesce, de Bakony, grei — cr. pînă — cr., transito, de mijloc — cr. pînă — cr., transito ușori — cr., pînă — cr., transito sîrbesci grei 47.— cr. pînă 48.— cr., transito de mijloc 47.— cr. pînă 47 1/2 cr., transito ușori 44 1/2 cr. pînă 46.— cr., îngrăsați cu ghindă 46.— cr. pînă 49.— cr. per 4% cumpenți dela gară.

Bursa de mărfuri din Budapesta dela 3 Ian. 1889.

Table with 4 columns: Stînține, Qualitatea per hect., Pretul per 100 chilogr., and Pretul per chilo. Rows include Grău Bănățenesc, nou, Grău dela Tisa, Grău de Pesta, etc.

Table with 4 columns: Stînține, Qualitatea per hect., Pretul per 100 chilogr., and Pretul per chilo. Rows include Sîcără, Orz, Ovēs, Cucuruz (porumb), Hrișcă.

Table with 4 columns: Stînține, Qualitatea per hect., Pretul per 100 chilogr., and Pretul per chilo. Rows include Grău, Cucuruz, Ovēs.

Table with 2 columns: Produse diverse and Solu. Rows include Sem. de trif., Lucernă unguresceă, etc.

Table with 2 columns: Produse diverse and Solu. Rows include Sem. de trif., Lucernă unguresceă, etc.

Cursul pieței din Sibiu.

Table with 2 columns: Hartie-monetă română, and Cump. Values: 8.90 vînd. 9.—, etc.

Bursa de Budapesta

Table with 2 columns: Rentă de aur ung., and Cump. Values: 101.80, 91, 143.50, etc.

Bursa de Viena

Table with 2 columns: Rentă de aur ung., and Cump. Values: 101.85, 98.85, 143.60, etc.

Bursa de Bucuresci.

Table with 2 columns: 5 Ianuarie, — 4 oare p. m., and Cassa. Values: 94.—, 95.—, 96 1/2, etc.

INSTITUTUL TIPOGRAFIC DIN SIBIIU
 recomandă:
 Articolul de lege XXI. din anul 1886,
DESPRE JURISDICTIUNI,
 și articolul de lege XXIII. din anul 1886,
DESPRE PROCEDURA DISCIPLINARĂ.
 Cu explicațiuni și notițe de orientare.
 Prețul 40 cr. v. a.
 Nr. 28.506/VI. b.
Ordonanțe ministeriale
 pentru introducerea legii comunale
 (Art. XXII. din 1886.)
 Prețul 12 cr. v. a.

Articolul de lege XXII. din anul 1886,
DESPRE COMUNE
 Cu explicațiuni și notițe de orientare.
 Prețul 40 cr. v. a.
 Comasările
 de
IOAN CORNEA,
 inginer diplomat.
 Prețul unui exemplar 15 cr. v. a.

Institutul tipografic în Sibiiu.

Strada Cisnădiei Nr. 3.

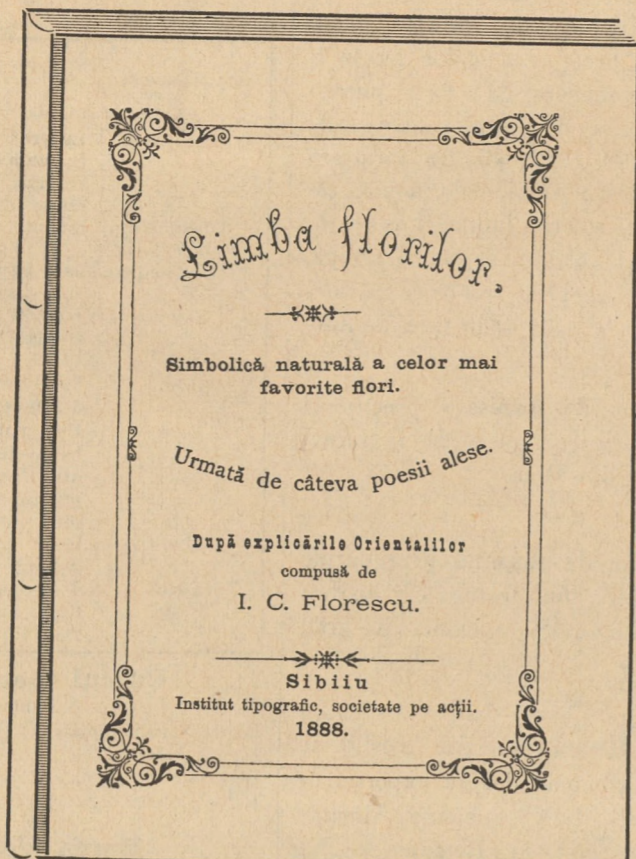
Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

- Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la **30 cr.** sau **60 bani.**
- Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Piperuș Pătru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Păcală și tândală.** Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Colăcărutul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
- Fiica a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
- Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Îndărătnicul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Blastem de mamă.** Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Bunica** de Bojena Němcová, tradusă din limba boemă de Prof. dr. Urban Iarňík. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la **60 cr.** sau **1 leu 20 bani.**
- Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Din bătrâni.** Ghiciri, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franceză de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Cenușotca.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Un pețitor îndărătnic.** Novela de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Prietenul meu Văntură-Teară.** Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Scăpărătoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Fata Craiului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
- Draga mamei.** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Taina unei vieți.** De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
- Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
- Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Sgârșitul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nusciu-împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Dina-împărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Un idil în Rogeni.** Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Dina mărgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- O partidă în patru.** De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Posacul bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
- Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Rusalin păcurarul.** Poveste de Nicolae Trimbițoiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
- Roma învinsă.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
- O sută de ani.** De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

INSTITUTUL TIPOGRAFIC

recomandă ca foarte potrivit

CADOU DE ANUL NOU.



In legătură de pânză colorată, tabla titlului imprimată cu aur.
 Prețul unui exemplar 50 cr. = 1.50 lei.

NB. Pentru trimiterea prin postă 5 cr. v. a. de exemplar.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vândătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Farmacia
 la „mărul de aur al imperiului“.

I. PSERHOFER

Viena
 Singerstrasse 15.

Pilule curățitoare de sânge, mai înainte numite **Pilule universale,** merită cu tot dreptul numirea din urmă, fiindcă în adevăr nu există boală, la care aceste pilule se nu-și fi folosirea acestor pilule s'a dobândit în nenumărate cazuri și în timp scurt însănătoșare deplină. **1 cutie cu 15 pilule 21 cr.; un pachet de 6 cutii 1 fl 5 cr.; comanda cu ramburse nefrancate 1 fl. 10 cr.**

Prelungă trimiterea înainte a prețului costă împreună cu expedarea scutită de porto: 1 pachet de pilule 1 fl. 25 cr.; 2 pachete 2 fl. 30 cr.; 3 pachete 3 fl. 35 cr.; 4 pachete 4 fl. 40 cr.; 5 pachete 5 fl. 20 cr.; 10 pachete 9 fl. 20 cr. Mai puțin de un pachet nu se poate trimite.

Drept veritabile numai acele pilule se se considere, a căror indicare este provădută cu semnatura I. Pserhofer și care au aceeași semnătură cu scrisoare roșie pe coperișul fiecărei cutii.

Au sosit o mulțime de scrisori, prin care consumenții acestor pilule mulțumesc pentru redobândirea sănătății lor în cele mai deosebite și mai grele boale. Fiecare, după-ce va folosi numai odată acest medicament, îl va recomanda mai departe.

Reproducem câteva dintre mulțimea de scrisori de recunoștință.

Schlierbach, 17 Feb. 1888.

Preaonorate Domnule! Subsemnatul se roagă pentru trimiterea din nou a patru fișaguri a pilulelor excelente și foarte folosite pentru curățirea de sânge.

Iscălit

Ignatie Neureiter,
 medic practic.

crul meu, și sigur aș fi și moartă, dacă nu m'ar fi scăpat admirabilele D-Vostre pilule. D-șeu se Vê respătească aceasta de multe mii și mii de ori. Sânt în credință, că pilulele D-voastre mē vor face pe deplin sănătoasă, precum le-au ajutat și altora la câștigarea sănătății lor.

Teresia Knifc.

Wiener-Neustadt, 9 Dec. 1887.

Mult Stimate Domnule! Vê șic cea mai adună mulțumire în numele mătușei mele de 60 de ani. Ea a suferit cinci ani de catar cronic de stomach și de boala apei/ Viața 'i-a fost un chin și nu mai credea.

în însănătoșare. Din întâmplare a primit o cutie a pilulelor D-Voastre curățitoare de sânge și după o folosire mai îndelungată a fost vindecată.

Cu distinsă stimă

Josefa Weinzettl.

Mitterinzersdorf, lângă Kirchdorf,
 (Austria-de-sus), 10 Ian. 1886.

Domnul meu! Binevoiiți a-mi trimite prin postă un fișag a hapurilor D-Voastre excelente curățitoare de sânge. Vê exprim totodată deplina mea recunoștință pentru hauri și pe unde voi ajunge le voi re-

comanda în modul cel mai călduros tuturor celor-ce suferă. Vê autorizez să faceți orice folosire publică despre această a mea mulțumită.

Cu toată stima:

Teresia Kastner.

Gottschdorf, l. Kohlbach, Siles.-aust.,
 8 Oct. 1886.

Domnul meu! Vê rog pentru un fișag de șese cutii a pilulelor universale curățitoare de sânge. Numai pilulele D-Voastre admirabile pot mulțumi vindecarea boalei mele de stomach, care m'a chinuit în cinci ani consecutivi. Pentru mine nu au să se

sfișească nici odată aceste pilule și pentru aceasta Vê mulțumesc adună.

Cu distinsă stimă:

Ana Zwickl.

Rohrbach, 28 Febr. 1886.

Preastimate Domnule! În luna lui Noemvrie a. tr. am comandat la D-Voastră un fișag de pilule. Atât eu, cât și soția mea am vâdut cel mai bun succes. Ambii suferiam de nisece dureri de cap teribile și aveam și scaun greu, așa încât desperasem aproape, deși numărăm numai 46 de ani. Si eată! Pilulele D-Voastre au făcut minuni și ne-au scăpat de necazul nostru.

Cu toată stima:

Anton List.

degerături de I. Pserhofer, de mulți ani recunoscut ca cel mai bun remediu pentru degerăturile de tot felul, cum și de rane vechi etc. 1 borcănel 5 cr.

remediul cel mai bun pentru durere de gaturaiului, răgușelei etc. un flacon 50 cr.

remediul cel mai bun pentru durere de gaturaiului, răgușelei etc. un flacon 50 cr.

Prav în contra asudării picioarelor. Prețul unei cutii 50 cr., expedit franco 75 cr.

Balsam de gușe, mijloc probat în contra gușii. Un flacon 40 cr., expedit franco 65 cr.

Esență de viață (picături de Praga) în contra stomachului stricat și a durerilor provenite din aceasta de tot soiul, un leaș excelent de casă. 1 flacon 22 cr.

Balsam englezesc miraculos, flaconul cu 12 cr., 12 flac. fl. 1.50.

Fiakerpulver, contra guturailui, răgușelei, tusei etc., o cutie 35 cr., francată 60 cr.

Pomadă de Tannochinină de I. Pserhofer, cea mai probată pentru creșterea părului, o dosă 2 fl.

Alifie universală probată de prof. Steudel, la rane de împuns și lovituri, la toată specia de umflături rele, la umflături ce erump

în mod periodic la picioare, la ranele și aprinderile de țite și la multe alte boale de acest soi. Un borcan 50 cr., trimis franco 75 cr.

Sare universală de curățenie de A. W. Bullrich. Un medicament excelent de casă în contra tuturor urmărilor ale indigestiunii: ca, durere de cap, amețea, cărcei la stomach, acreeală în gât, suferințe haemoroidale, încuier etc. 1 pachet 1 fl.

Esență pentru ochi de Romershausen. 1 flacon 2 fl. 50 cr., 1/2 flacon 1 fl. 50 cr.

se află în deposit toate specialitățile farmaceutice indigene și străine ce au fost anunțate în diarele austriace, și articolele ce nu se află în deposit, se procurează prompt și ieftin. Expedări pe postă se efectuează grabnic prelungă trimiterea înainte a prețului ori prelungă rambursă postală. Trimitându-se înainte prețul (mai bine prin asigurațiune postală) porto se face mult mai ieftin decât cu rambursă.